

които токът минавалъ, веднага отстѣпвали назадъ. Той турялъ знакъ върху тия, които опитали вече тока и забелязалъ, че втори пѣтъ тѣ не посмѣли да се приближатъ до жицата. Всички, които впоследствие се докосвали до жицата, били отъ неопитнитѣ, т. е. за прѣвъ пѣтъ се докосвали до тока. Нито единъ отъ паренитѣ охлюви не пристѣпилъ втори пѣтъ до жицата. Съ този опитъ той се увѣрилъ, че охлювитѣ иматъ паметъ и избѣгватъ изпитанието, на което веднѣжъ се натѣкнали. Охлювътъ е по-благоразуменъ отъ човѣка въ това отношение, че не изразходва енергията си напразно. Понеже човѣкъ е богатъ на енергия, изразходва я безразборно. Той не знае, че за всѣка енергия, която му е дадена, природата държи смѣтка. Тя го кредитира въ всички случаи, но каквото дава, пише въ тевтеръ. Единъ день човѣкъ ще плаща за неправилното и неразумно изразходване на енергията. Тя е Божествена енергия и трѣбва да се използува разумно. Колкото повече придобива човѣкъ отъ тази енергия, толкова по-добре за него, но разумно трѣбва да я използува. Когато заставятъ човѣка да плаща за неразумното използуване на енергията си, за направенитѣ дългове, той плаче, страда, моли се да му простятъ. Той казва: Тежка е кармата ми!

Какво нѣщо е кармата? — Законъ за възмездие. Всички дългове, които човѣкъ прави, трѣбва да ги плати, и то наложително. Дока-